

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 6615201855
Dátum vydania rozhodnutia: 20.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6615201855.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DESTACAR, s. r. o., so sídlom Rovňany 10, IČO: 36 623 687, právne zastúpený JUDr. Michal Matala, advokát, so sídlom Martina Rázusa 19, Lučenec, proti žalovanému: UNIQA poisťovňa, a. s., so sídlom Krasovského 15, Bratislava, IČO: 00 653 501, právne zastúpený PRK Partners, s. r. o., so sídlom Hurbanovo námestie 3, Bratislava, IČO: 35 978 643, o zaplatenie 15.127,04 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/49/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/173/2018-643 zo dňa 25. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 13Cb/49/2015-570 zo dňa 10.9.2018 (druhým v poradí) rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.563,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,15% ročne od 3.9.2014 do zaplatenia a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 15.127,04 eur u poisťnej zmluvy č. 8001034558 na motorové vozidlo zn. Nissan (ďalej len „poistené vozidlo“ alebo „vozidlo“) pre prípad krádeže, lúpeže, poškodenia alebo zničenia. Žalobca bol vlastníkom a prevádzkovateľom poisteného vozidla, ktoré využíval na prenájom, a ktoré bolo poistené u žalovaného.

3. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že dňa 28.3.2014 v čase o 20:45 hod došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič poisteného vozidla zn. Nissan, pričom na dopravnej nehode mala spoluúčasť aj ďalšia osoba (vodič vozidla zn. Seat) a políciou bol vyhotovený záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti. Žalobca následne dňa 2.4.2014 oznámil žalovanému vznik poisťnej udalosti na

poistenom motorovom vozidle, ktorú žalovaný zaevidoval pod č. 9118007214. Žalovanému bola umožnená dňa 9.4.2014 obhliadka vozidla a dňa 22.4.2014 následná druhá obhliadka na zabezpečenie nevyhnutných podkladov k zisteniu rozsahu poškodení spôsobených dopravnou nehodou a k stanoveniu výšky poistného plnenia. Žalovaný po vykonaní šetrenia odmietol žalobcovi poskytnúť poistné plnenie. Keďže žalobca neobdržal od žalovaného na jeho výzvy pokyny k postupu pri likvidácii poistnej udalosti, zabezpečil si prostredníctvom prevádzkovaného autoservisu vykonanie opravy na poistenom vozidle. Následne bola vystavená faktúra č. 30140333 zo dňa 21.10.2014, podľa ktorej náklady na vykonanie opravy predstavovali sumu 15.923,19 eur bez DPH. Suma na faktúre vychádzala z výpočtu nákladov na opravu podľa autorizovaného programu AUDATEX zo dňa 21.08.2014. Výška žalovanej sumy tak predstavovala výšku nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla po odpočítaní zmluvnej spoluúčasti 5%.

4. Súd prvej inštancie medzitýmnym rozsudkom zo dňa 25.4.2016 rozhodol, že právo žalobcu na zaplatenie poistného plnenia, v súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 28.3.2014 na motorovom vozidle zn. Nissan je dané, čo odvolací súd rozsudkom zo dňa 21.12.2016 potvrdil.

5. Následne vo veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 13Cb/49/2015-500 (prvým v poradí) zo dňa 12.10.2017, ktorým žalobu v časti zamietol, odôvodňujúc to právom žalovaného na zníženie poistného plnenia vo výške 50%. Odvolací súd v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, nakoľko sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom preukázania skutočnosti, že zo strany vodiča poisteného vozidla išlo o vedomé porušenie povinností, za ktoré sa automaticky považuje aj porušenie povinností z nedbanlivosti, na základe ktorého došlo k zníženiu poistného plnenia o 50%.

6. Súd prvej inštancie viazaný názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že predmetná udalosť je takou situáciou v premávke, ktorá vznikla náhodilo. Vodič motorového vozidla môže reagovať neštandardne v snahe vyhnúť sa dopravnej nehode. Ustálil, že pokiaľ zo strany žalovaného, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, nebolo preukázané jednoznačne, že by zo strany vodiča poisteného motorového vozidla išlo o vedomé porušenie povinností, v takom prípade je aj eventuálne porušenie jeho povinností ako vodiča potrebné vyhodnotiť ako nevedomé, a z toho dôvodu nespôsobujúce založenie práva žalovaného ako poisťovateľa na odmietnutie, resp. na zníženie poistného plnenia.

7. Preukázanie splnenia podmienok na zníženie poistného plnenia zaťažuje poisťovateľa. Pokiaľ zistí okolnosti pre zníženie poistného plnenia, je oprávnený ho primerane znížiť, nesmie ho však odmietnuť. Zároveň právo na zníženie poistného plnenia môže poisťovateľ uplatniť len pred vyplatením poistného plnenia, čo sa v tomto prípade nestalo, keďže pôvodne poisťovateľ odmietol vyplatiť poistné plnenie, avšak z iného dôvodu, ako pre vedomé porušenie povinností zo strany žalobcu. Žalovaný prišlo k zníženiu poistného plnenia spočiatku z dôvodu nepreukázaného deja škodovej udalosti, čo bolo vyvrátené, a až následne poukazoval na skutočnosť, že došlo k porušeniu povinností vodiča motorového vozidla podľa čl. 4, bod 7 písm. b/ odd. II VPP.

8. Na záver súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca si uplatňoval právo na poistné plnenie a nie právo na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. § 373 Obchodného zákonníka v spojení s čl. 4, bod 2, oddielu II VPP, čl. 5, bod 5 týchto poistných podmienok. Žalobca ako poistený mal podľa súdu prvej inštancie právo na poistné plnenie zodpovedajúce primeraným nákladom na opravu, primeranosť ktorých bola preukázaná odborným vyjadrením súdneho znalca. Uvedené podľa súdu prvej inštancie korešpondovalo analogicky aj s čl. 9, bod 1, oddielu I VPP, keďže medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k dohode o výške poistného plnenia. Argumentácia žalovaného vo vzťahu k výške škody a spôsobe jej sanácie zo strany žalobcu, a to opravou vozidla vo vlastnej réžii, v čom žalovaný videl možnosť bezdôvodného obohatenia, bola podľa názoru súdu prvej inštancie irelevantná, nakoľko aj

odborným posudkom súdneho znalca bola primeranosť nákladov vynaložených žalobcom potvrdená a žalovaný napriek námietke výšky primeranosti žiaden dôkaz nepredložil a ani nenavrhol.

9. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 41Cob/173/2018-643 zo dňa 25.4.2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie s tým, že tento rešpektoval odvolacím súdom už vyslovený právny názor.

K námietkam žalovaného uviedol, že pokiaľ tento tvrdil, že vbehnutie zveri do jazdnej dráhy vodiča motorového vozidla Seat nemohlo mať vplyv na vodiča poisteného vozidla Nissan, tak odvolací súd s týmto názorom nesúhlasí, nakoľko išlo o dejovú líniu, ktorá začala vbehnutím zveri na vozovku, následným neštandardným správaním sa vodiča vozidla Seat a následne nedobrzdením vodiča poisteného vozidla Nissan. Podľa súdu nie je možné oddeliť dejovú líniu tak, ako to namietal odvolateľ, že vodič poisteného vozidla nedobrzdil z dôvodu, že neodhadol vzdialenosť, ktorú je povinný dodržiavať za predchádzajúcim motorovým vozidlom podľa zákona o cestnej premávke. Odvolací súd mal za to, že v danom prípade išlo o škodovú udalosť, ktorá musí byť krytá havarijným poistením. Samotná skutočnosť, že vodič poisteného vozidla nedobrzdil a bola mu uložená bloková pokuta, keďže ako vodič zozadu vrazil do pred ním stojaceho auta (idúceho), nemôže mať vplyv na zbavenie sa zodpovednosti poistiteľa plniť za vzniknutú škodu. Podľa odvolacieho súdu v konaní nebolo vierohodne preukázané porušenie povinností vodiča motorového vozidla žalobcu.

11. K námietke žalovaného, že žalobcom uplatnená výška nezodpovedá skutočne vynaloženým nákladom na opravu motorového vozidla, ktoré žalobca nepreukázal, odvolací súd uviedol, že žalobca si dal opraviť poškodené motorové vozidlo vo vlastnom autoservise, čo zákonom nie je zakázané. Pokiaľ však žalovaný odmietol poskytnúť žalobcovi akékoľvek poistné plnenie, konal v rozpore s povinnosťami poistiteľa ustanovenými v § 795 Občianskeho zákonníka, nakoľko nebol oprávnený poistné plnenie odmietnuť. Bol oprávnený len poistné plnenie primerane znížiť, avšak až za preukázania vedomého porušenia povinností zo strany vodiča vozidla Nissan, čo však v konaní preukázané nebolo. Odmietnutím poskytnutia poistného plnenia sám žalovaný zapríčinil, že žalobca si musel dať opraviť vozidlo bez predchádzajúceho odsúhlasenia poistného plnenia tak, ako to upravuje Oddiel II. článok 4 ods. 9 VPP. Keďže náklady na opravu neboli poistiteľom odsúhlasené, žalobcovi vznikol nárok na náhradu primeraných nákladov, ktorých výšku odobril v konaní aj súdny znalec.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorým žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 7.563,52 eur zamietne, alebo aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Dovolanie žalovaný odôvodnil podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

14. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ videl v tom, že krajský súd sa v právnom posúdení otázky vedomého porušenia povinností vodičom, uvedenej v ust. § 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len ZoCP), teda povinnosti dodržiavať primeranú vzdialenosť medzi vozidlami, za čo mu bola uložená pokuta v priestupkovom konaní, ako aj povinnosti v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c/ ZoCP, mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Dovolateľ má za to, že došlo aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu právnej otázky výšky poistného plnenia, ktoré

má zodpovedať skutočne vynaloženým nákladom na opravu vozidla.

15. Namietal, že v konaní žalovaný uplatnil oprávnenie znížiť poistné plnenie poisťiteľom vyplývajúce z ust. § 799 ods. 3 OZ, avšak súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že zníženie by bolo oprávnené len v prípade preukázania vedomého porušenia povinností zo strany vodiča poisteného vozidla, čo však podľa súdov preukázané nebolo. Žalovaný v tomto závere vidí rozpor s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, a to s rozhodnutím sp. zn. 8Cdo/891/2015 zo dňa 20.4.2016 a sp. zn. 1Cdo/152/2009 zo dňa 27.1.2011. Má za to, že už len vedomosť o existencii právnych predpisov na úseku cestnej premávky postačuje na to, že išlo o vedomé porušenie povinností, čo podľa neho bolo preukázané výpoveďou vodiča a uložením blokovkej pokuty. Považuje konštatovanie odvolacieho súdu o nepreukázaní vedomého porušenia povinností vodičom za nesprávne a v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

16. Ako druhú právnu otázku podstatnú pre výsledok konania považoval žalovaný otázku určenia výšky plnenia, na ktorú vznikol žalobcovi z poistnej zmluvy nárok. Žalobca si uplatnil v konaní nárok, ktorého výšku odôvodnil faktúrou, v ktorej bola oprava vyčíslená ako primerané náklady na opravu vozidla zo systému AUDATEX. Žalobca si vozidlo dal opraviť bez predchádzajúceho odsúhlasenia poistného plnenia v zmysle odd. II čl. 4 ods. 9 VPP. Žalovaný namietal, že v žalobe uplatnená výška nákladov nezodpovedá skutočne vynaloženým nákladom na opravu vozidla, pričom tieto neboli riadne preukázané a opravu vykonal žalobca v ním prevádzkovanom autoservise. Žalovaný názor vyslovený v odvolacom rozhodnutí, že žalobcovi patrí v zmysle VPP náhrada primeraných nákladov, považuje za nesprávny.

17. Ďalej namietal, že žalobca porušil zákonnú povinnosť podľa § 799 ods. 2 OZ preukázať rozsah následkov škodovej udalosti a nepreukázal ani rozsah poistnej udalosti, preto v uvedenom žalovaný vidí nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a rozpor s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, a to s rozhodnutím Najvyššieho súdu ČSSR R17/1960, podľa ktorého „Pri výklade zákonných ustanovení o poistnej zmluve a ustanovení poistných podmienok pre poistenie osôb upravujúcich povinnosti poisteného z poistnej zmluvy je potrebné vychádzať z toho, že vzájomné vzťahy účastníkov poistného pomeru majú byť upravené tak, aby poistenie nevedlo k obohateniu a nebolo zneužívané na ujmu poisťovateľa.“ Namietal, že odvolací súd sa s uvedeným rozhodnutím nijako nevysporiadal napriek skutočnosti, že toto predstavuje podľa dovolateľa relevantnú súdnú prax, ktorú je nevyhnutné zohľadniť a prípadný odklon v odôvodnení náležite a presvedčivo zdôvodniť.

18. Rovnako odvolací súd podľa dovolateľa nezohľadnil ani názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.4.2012, z ktorého vyplýva, že „Dovolateľ nenamietal vo svojom dovolaní ani tak určenú výšku náhrady škody z hľadiska, že by odvolací použil nesprávny právny predpis, ale namietal výklad odvolacieho súdu ohľadom rozsahu škody s poukazom na širšie súvislosti ústavného práva ochrany vlastníctva (majetku) poškodeného. S týmto jeho ústavne pojatým výkladom náhrady škody pri zhodnotení poškodenej veci tak, že rozsah náhrady škody by mal umožniť účelovú a primeranú obnovu štruktúry majetku poškodeného, aby mohol byť naďalej užívaný v takej miere a takým spôsobom ako pred poškodením, nie je možné vzhľadom na súčasnú právnu úpravu súhlasiť. Odvolací súd vo veci rozhodol v súlade s platným a účinným právnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj v súlade s judikatúrou dovolacieho súdu. Napriek tomu možno predpokladať, že takýto „široký“ výklad ochrany majetku poškodeného prezentovaný žalobcom by mohol vo viacerých prípadoch viesť k bezdôvodnému obohateniu na strane poškodeného. Poškodený by tak mohol po oprave veci získať vec vo vyššej hodnote, ako mala pred poškodením, čo nie je v súlade s inštitútom náhrady škody.“

19. Dovolateľ tvrdí, že žalobca výšku vzniknutého nároku na poistné plnenie riadne nepreukázal.

Poukazuje na nevyhnutnosť výkladu poisťnej zmluvy rešpektujúcej princíp ochrany majetku poisťteľov, pričom zohľadnenie tohto princípu podľa dovolateľa možno považovať za ustálenú súdnu prax, s ktorým je v rozpore rozhodnutie odvolacieho súdu. Napokon uviedol, že ak by dovolací súd mal za to, že ani vo vyššie uvedených prípadoch nešlo o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, tak žalovaný podáva dovolanie aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

20. Podľa dovolateľa odvolací súd ním špecifikované otázky nesprávne právne posúdil, lebo:

- vyvodil nesprávne právne závery zo zisteného skutkového stavu,
- neskonštatoval zjavne preukázané porušenie povinností vodičom, ktoré mu vyplývali zo zákona o cestnej premávke,
- nesprávne vyhodnotil vedomosť vodiča o porušení právnych povinností a následne oprávnenie krátenia poisťného plnenia žalovanou,
- pri rozhodovaní nezohľadnili rozsudok najvyššieho súdu, rozhodnutie R17/1960 ako aj ďalšie rozhodnutia predstavujúce rozhodovaciu činnosť uplatniteľnú na tento prípad,
- pri právnom posúdení výšky poisťného plnenia nevychádzal súd zo skutočne vynaložených nákladov na opravu vozidla, čím konal v rozpore princípom spravodlivého usporiadania zmluvných vzťahov a dobrými mravmi,
- z dôvodu nesprávnej aplikácie právnych predpisov a princípov uplatňovaných pri poskytovaní poisťného plnenia došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu na úkor žalovaného.

21. Žalovanému nie je z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií zrejmé, vo vzťahu k akej povinnosti súdy skúmali, či ide o jej vedomé porušenie. V tejto časti, preto podľa dovolateľa absentuje riadne odôvodnenie v oboch rozhodnutiach súdov nižších inštancií. Dovolateľ namieta, že vodič porušil ustanovenia ZoCP, a preto odvolací súd nesprávne právne vec posúdil. Z rozhodnutí súdov nižšej inštancie nevyplýva skutočnosť, že by súdy v konaní vedomosť o porušení povinností podľa § 4 ods. 1 písm. c/ a § 17 ods. 1 ZoCP skúmali, akými úvahami sa riadili pri jej posúdení, a prečo v závere skonštatovali, že vedomosť nebola preukázaná, tu dovolateľ opäť poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/891/2015. Dovolateľ nevie, či súdy nižšej inštancie skúmali otázku vedomosti, ktorá bola podľa neho pre toto konanie zásadná, keďže odvolací súd skonštatoval, že porušenie povinnosti nebolo preukázané. Uvedené je podľa dovolateľa v rozpore s právnym názorom vyššie spomenutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý podľa dovolateľa predstavuje súdnu prax v danom prípade, a s ktorým sa súdy nižšej inštancie nijako nevsyporiadali.

22. Podľa dovolateľa vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a škodovou udalosťou, pre určenie vedomého porušenia povinnosti je náhodosť irelevantná. Kombinácia porušení ZoCP vodičom poisťného vozidla predstavovala výlučný dôvod, prečo došlo k škodovej udalosti. Zo zisteného skutkového stavu bolo preukázané, že v prípade dodržania povinnosti vodiča poisťného vozidla by ku škodovej udalosti nebolo vôbec došlo. Uvedenou skutočnosťou sa súdy nijako nezaoberali, čím založili vadu svojich rozhodnutí a neudržateľnosť ich právnych záverov. Žalovaný je názoru, že príčinná súvislosť medzi porušením povinností vodičom poisťného vozidla a vznikom škodovej udalosti bola v konaní preukázaná, a táto predstavovala spolu s vbehnutím zveri do jazdnej dráhy vozidla Seat hlavnú príčinu škodovej udalosti.

23. K oprávnenosti krátenia poisťného plnenia žalovaný uviedol, že súdy nižšej inštancie sa vzhľadom na konštatovanie, že vedomé porušenie nebolo preukázané, nepristúpili k skúmaniu skutočnosti, či toto porušenie malo podstatný vplyv na vznik alebo rozsah škodovej udalosti. Namietal, že dostatočne preukázal, že došlo k porušeniu povinností vodičom poisťného vozidla, toto porušenie bolo vedomé a bol oprávnený znížiť poisťné plnenie. Hlavnými príčinami škodovej udalosti bolo vbehnutie zveri do jazdnej dráhy vozidla

Seat a porušenie povinností podľa zákona o cestnej premávke vodičom poisťného vozidla Nissan. Podiel

oboch príčin na nehode podľa dovolateľa preto možno stanoviť ako polovičný, a preto zníženie poistného plnenia vo výške 50% je v danom prípade oprávnené a zodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahu medzi zmluvnými stranami.

24. K výške nároku žalobcu dovolateľ uviedol, že jednou z právnych otázok v konaní bolo zároveň aj preukázanie výšky nároku žalobcu. Žalovaný namietal, že sudy nižšej inštancie nesprávne právne posúdili vec, keď priznali žalobcovi nárok, ktorý zjavne prevyšuje reálnu výšku vynaložených nákladov. Podľa žalovaného sa v tomto prípade nemôže poistné plnenie určovať spôsobom, aký sa používa iba v prípade, ak ešte nedošlo k reálnej oprave poisteného vozidla. Tým, že žalobca ako poistený pristúpil k oprave vozidla pred výplatou poistného plnenia je potrebné aplikovať článok 4, ods. 9 v oddiele II VPP, podľa ktorého poistiteľ nahrádza náklady na opravy, ktoré poistník uhradil sám, a ktoré boli súčasne odsúhlasené poistiteľom. Žalobca má povinnosť predložiť žalovanému faktúry za materiál a náhradné diely využité pri oprave poisteného vozidla a tento, ak budú primerané, ich má povinnosť refundovať. Žalovaný namietal spôsob, akým žalobca dokladal výšku nákladov na opravu vozidla, pretože pre prípad, kedy opravy na vozidle už boli reálne vykonané, faktúra na základe programu nie je v zmysle VPP správnym spôsobom na preukazovanie primeranosti nákladov (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.4.2012).

25. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, podľa ktorého v dovolaní absentuje dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ CSP a obe právne otázky (vedomé porušenie povinností vodiča a právne posúdenie, či žalobcom uplatnená výška nároku zodpovedá skutočným nákladom, nepreukázaným žalobcom) odvolací súd správne právne posúdil a rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Poukázal na to, že presná príčina dopravnej nehody nebola zistená ani znaleckým dokazovaním. S poukazom na výpoveď svedka - vodiča vozidla Seat bolo zrejme že dopravnú nehodu spoluzavinil, a teda k nehode nedošlo len výlučným zaviním vodiča poisteného vozidla.

26. Žalobca má za to, že aj v prípade, keby výlučnou príčinou dopravnej nehody bolo porušenie povinnosti zo strany vodiča poisteného vozidla, nešlo by o vedomé porušenie jeho povinností a to ani o vedomú nebanlivosť. K zníženiu poistného plnenia uviedol, že splnenie všetkých podmienok na zníženie poistného plnenia musí preukázať poisťovateľ (žalovaný). V predmetnej veci nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov pre aplikáciu ust. § 799 ods. 3 OZ, a preto by zníženie poistného plnenia bolo nezákonné. Žalobca si uplatňoval právo na poistné plnenie z dôvodu refundácie nákladov na opravu vozidla, v zmysle zmluvy o havarijnom poistení, nie právo na náhradu škody podľa ust. § 420 OZ. Na záver navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalovaného a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Žalovaný podal k vyjadreniu žalobcu repliku, v ktorej uviedol, že zotrváva na svojich vyjadreniach uvedených v dovolaní.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [podľa § 35 CSP; (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“ alebo „dovolací súd“)] po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že toto nie je prípustné.

29. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

30. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení

predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

31. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

33. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

34. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu resp., ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

35. Z uvedeného vyplýva rozsah i obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števcěk, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016,

s. 1409).

36. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania vzhľadom v judikatórnom odklone v súvislosti s interpretáciou ustanovenia § 799 odsek 1 Občianskeho zákonníka, a to pri posúdení pojmu „vedomé porušenie povinnosti“ vodičom. Dovolateľ formuluje svoju otázku (v bode 34 svojho dovolania) tak, že má zato, že správny právny názor potrebný pre vyriešenie merita veci je ten, že už len vedomosť o existencii právnych predpisov na úseku cestnej premávky (predpokladaná a nevyhnutná pre získanie oprávnenia pre vedenie motorového vozidla) postačuje k tomu, aby išlo o vedomé porušenie povinnosti, ktoré bolo vo veci prejednávanej preukázané výpoveďou vodiča poškodeného vozidla. Mal zato, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil keď konštatoval, že nedošlo k preukázaniu vedomého porušenia povinnosti vodičom, a teda tento záver je podľa neho v rozpore s rozhodovacou praxou formulovanou predovšetkým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1 Cdo 152/2009.

37. Dovolateľ sa v konaní dožaduje uplatnenia možnosti zníženia poistného plnenia z dôvodu porušenia ustanovenia § 809 OZ v spojení s ustanovením § 799 ods. 1 OZ. Celá argumentácia dovolateľa je sústredená na okolnosť, že oba konajúce sudy nižšej inštancie dospeli k záveru, že k zníženiu poistného plnenia možno pristúpiť len pre prípad preukázania vedomého porušenia povinnosti zo strany vodiča vozidla Nissan. Oba sudy nižšej inštancie dospeli k záveru, že takéto vedomé porušenie povinnosti preukázané nebolo, a zároveň konštatovali, že nebolo preukázané, že porušenie povinnosti vodičom bolo vedomé a podstatne prispelo ku vzniku alebo zväčšeniu rozsahu poistnej udalosti. Dovolateľ z uvedeného záveru súdu prvej i druhej inštancie dovodzuje, že sa odklonili od judikatúry najvyššieho súdu formulovanej rozhodnutím sp. zn. 8 Cdo 891/2015 a sp. zn. 1 Cdo 152/2009, ktoré spájajú porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o cestnej premávke automaticky s preukázaním vedomosti vodiča o porušení takejto povinnosti. Tento záver navyše má viesť k tomu, že vedomé porušenie nepredstavuje len úmysel, ale zahŕňa v sebe aj vedomú neobstarlivosť.

38. Tu dovolací súd výslovne poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatujúce, že „samotná skutočnosť že vodič vozidla Nissan nedobrzdil a bola mu uložená bloková pokuta, keďže ako vodič som vrazil do pred ním stojaceho idúceho auta, nemôže mať vplyv na zbavenie sa zodpovednosti poistiteľa plniť za vzniknutú škodu. Odhliadnuc od uvedeného, v konaní nebolo vierohodne preukázané porušenie povinnosti vodiča motorového vozidla žalobcu. Súd prvej inštancie výslovne, v časti sumarizujúcej skutkový stav, uviedol, že predmetná udalosť je takou situáciou v premávke, ktorá vznikla náhodilo, vodič motorového vozidla môže reagovať aj neštandardne v snahe vyhnúť sa dopravnej nehode. Pokiaľ zo strany žalovaného, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, nebolo preukázané jednoznačne, že by zo strany vodiča poisteného motorového vozidla išlo o vedomé porušenie povinnosti, v takom prípade je aj eventuálne porušenie jeho povinností ako vodiča potrebné hodnotiť ako nevedomé.“

39. Dovolací súd v súvislosti so správnou aplikáciou ustanovenia § 799 ods. 3 OZ súdmi nižšej inštancie uvádza, súladne so svojou konštantnou judikatúrou, na ktorú poukázal samotný dovolateľ, že nemožno opomínať druhú časť hypotézy tejto právnej normy, a to, že vedomé porušenie povinnosti musí mať podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti. K jej skúmaniu však možno pristúpiť výlučne za predpokladu, že sa osvedčí vedomé porušenie povinnosti. Z obsahu dovolania je však zjavné, že dovolateľ neustále upriamuje svoje otázky na nedostatky spočívajúce v zistení a vyhodnotení skutkového stavu, ktorý však bol výsledkom rešpektovania pravidiel civilného sporového konania. Dokazovanie vo veci bolo rozsiahle a zodpovedalo návrhom strán tak, aby z neho sudy mohli vyvodiť relevantné skutkové a právne závery.

40. Postup súdu pri zisťovaní právnych a skutkových poznatkov je odlišný, s čím prirodzene následne súvisí rozlišovanie skutkových a právnych otázok. Neobjasnená skutková otázka zakladá stav non liquet, a len v tejto oblasti je možné uplatniť pravidlá

dôkazného bremena, čo v tomto prípade nenastalo. Je nesmierne dôležité presne rozlišovať medzi právnymi a skutkovými otázkami v súvislosti s mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie je možná výlučne vo svetle skúmania riešenia právnych otázok, nikdy nie skutkových. Tu dovolací súd poukazuje na myšlienku Gerlicha, ktorý pre rozlišovanie skutkových a právnych poznatkov stanovil kritérium, podľa ktorého všetky tie poznatky, ktoré sme získali hľadajúc odpoveď na otázku, čo má byť, sú poznatky právne, a tie, ktoré sme získali odpoveďou na otázku, čo je, sú poznatky skutkové. (Gerlich, K.: Skutkové zjištění a právní posouzení v řízení soudním. Praha, Brno: Orbis, 1934).

41. K právnemu posúdeniu patrí otázka, ktorý právny predpis má byť na zistený skutkový stav použitý a ako má byť interpretovaný; ide v zásade o identifikáciu právnej normy a zistenie jej obsahu. K tomuto súd dôjde cestou interpretácie textu právneho predpisu. Predmetom interpretácie je pritom ako zákonná skutková podstata (hypotéza), tak aj právny následok (dispozícia), teda obe časti právnej normy. Nie vždy je však jednoduché tieto

dve roviny posudzovania veci súdom oddeliť. Vo svetle vyššie uvedeného je však zjavné, že vo veci prejednávanej sú otázky položené dovolateľom ako kumulácia ním interpretovaných skutkových otázok, ktoré už zodpovedali súdy nižšej inštancie, avšak spôsobom, s ktorým sa dovolateľ nestotožnil, keďže dovolateľ za nesprávne považuje vyhodnotenie porušenia povinnosti vodičom, kedy súdy dospeli k tomu, že priebeh skutkového deja nesvedčí záveru o tom, že vodič vedome svoju povinnosť viesť riadne a bezpečne motorové vozidlo, porušil.

42. Ďalej dovolateľ vo svojom dovolaní rozporuje určenie výšky plnenia, na ktorú vznikol žalobkyni z poistnej zmluvy nárok. Tu však nekladie právnu otázku tak, aby dovolací súd na túto mohol odpovedať, znova ide o hodnotenie skutkového stavu a skutkových záverov súdov nižšej inštancie. Samotný dovolateľ v bode 57 svojho dovolania výslovne uvádza,

že je toho názoru, že žalobca výšku vzniknutého nároku na poistné plnenie riadne nepreukázal. Zároveň je zjavné, že ide o otázku hypotetickú. Dovolateľ v bode 56 svojho dovolania formuluje tézu, že ak žalobca pristúpil k oprave v autoservise a napriek tomu si nárokuje náhradu primeraných nákladov, je pravdepodobné, že skutočná škoda nebola vo výške primeraných nákladov, a teda mal predložiť faktúry súvisiace s opravou poškodeného vozidla. Dovolací súd tu akcentuje samotné znenie poistných podmienok žalovaného, kde z oddielu II. článku 4 odsek 2 vyplýva že „výška poistného plnenia sa rovná zodpovedajúcej primeraným nákladom na opravu“. Následne z odseku 9 toho istého článku vyplýva, že náklady na opravy ktoré poistník uhradil sám „a súčasne boli odsúhlasené“ poistiteľom alebo poskytovateľom asistenčných služieb, budú hrazené v súlade s poistnými podmienkami. Je zjavné že pokiaľ nedošlo k situácii, že poistník mal odsúhlasené poistiteľom náklady na opravy, ktoré si vykonal sám, bude aplikovaná úprava spočívajúca v úhrade primeraných nákladov, ktoré v danom konaní boli osvedčené aj znaleckým dokazovaním.

43. Samotné zisťovanie obsahu zmluvy (zmluvných dojednaní, vrátane zmluvou aprobovaných všeobecných podmienok poistenia) je otázkou zistenia skutkového stavu, a nie právneho posúdenia. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytýka súdu, že jednotlivé ustanovenia zmluvy interpretoval nesprávne, v rozpore s jej skutočným obsahom, prípadne vo vzťahu ku konkrétnemu skutkovému stavu, ktorého sa zmluvné ustanovenie týka (tu poistná udalosť), ide o dovoláciu námietku, ktorá nevystihuje podstatu ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd založil svoje právne závery. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý je výsledkom náležitého procesu dokazovania, nemožno považovať za právne posúdenie.

44. Priamo z obsahu dovolania (bod 91) vyplýva, že dovolateľ zdôrazňuje hodnotenie vykonaného dokazovania s poukazom na výsledky znaleckého dokazovania, z ktorého vyplýva, že vodič vozidla Nissan nepribrzdil vôbec alebo sa plne nevenoval riadeniu vozidla a nestíhol zareagovať na vzniknutú situáciu. Následne (v bode 94) uvádza, že nepochybuje, že prebehnutie zveri popred vozidlo Seat spôsobilo náhlu reakciu jeho vodiča, na ktorú údajne mal reagovať prudkým brzdením a v prípade absencie vozidla Nissan na mieste škodovej udalosti by tak

zjavne nedošlo k poistnej udalosti, keďže tento by stihol zabrzdiť a žiadna škoda by nebola vznikla, z čoho dovodzuje, že je nevyhnutné skúmať, či porušenie povinnosti vodiča vozidla Nissan malo podstatný vplyv na vznik škodovej udalosti a či je s ňou v príčinnej súvislosti. Následne vyslovene uvádza, že v prípade, že by vodič „dodržal takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy...“, s veľkou pravdepodobnosťou by k škodovej udalosti nedošlo. Opätovne teda hypoteticky predpokladá javy, ktoré v konaní neboli preukazované, keď konajúce súdy ako absentujúce vyhodnotili už naplnenie prvej časti hypotézy relevantnej právnej normy (t. j. rozporuje ich záver, že šlo o vedomé porušenie povinnosti z dôvodu náhodilosti udalosti).

45. Je potrebné zdôrazniť tiež to, že zisťovanie príčinnej súvislosti, čo rovnako rozporoval dovolateľ ako nesprávne právne posúdené súdmi nižšej inštancie (a je, prirodzene, neoddeliteľným prvkom v prípade skúmania škodovej udalosti), nie je otázkou právnou.

Je zjavné z celého priebehu konania a vykonaného dokazovania, že výsledkom dokazovania bol skutkový záver súdov nižšej inštancie, že podstatným pre vyhodnotenie toho, či išlo o vedomé porušenie povinnosti bolo to, že išlo o priebeh udalosti, ktorý bol neočakávaný a výnimočný (náhodilý). Tu len dovolací súd poukazuje na už formulovaný záver v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 188/2019 (publikované v ZSP č. 6/2020), podľa ktorého „záver súdu o tom, že je alebo nie je daná príčinná súvislosť medzi príčinou a následkom, nie je založený na aplikácii právnych noriem súdom na zistený skutkový stav, ale spočíva na vyhodnotení skutkových zistení, ku ktorým dospel súd v rámci dokazovania. Výsledkom tejto činnosti súdu nie sú právne závery, ale skutkové závery, čo znamená, že otázka existencie príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená vždy len v konkrétnych súvislostiach, a nie vo všeobecnej rovine. Otázkou existencie príčinnej súvislosti nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť, preto táto otázka ani nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 421 ods. 1 CSP“.

46. Dovolací súd za dôležitú okolnosť vo vzťahu k vývoju vo veci samej uvádza, že odvolací súd taktiež vo svojej argumentácii akcentoval (bod 33 odôvodnenia), že pokiaľ žalovaný odmietol poskytnúť žalobcovi poistné plnenie, konal v rozpore s povinnosťami poistiteľa ustanovenými v § 795 Občianskeho zákonníka, nakoľko nebol oprávnený poistné plnenie odmietnuť; bol oprávnený len poistné plnenie primerane znížiť, avšak až za preukázania vedomého porušenia povinností zo strany vodiča, čo však podľa názoru odvolacieho súdu preukázané nebolo. Tento záver odvolacieho súdu nadväzuje na konštatovanie súdu prvej inštancie (v bode 53 jeho rozhodnutia), kde uvádza, že právo na zníženie poistného plnenia môže poistovateľ uplatniť len pred vyplatením poistného plnenia, čo sa v tomto prípade nestalo, keďže pôvodne poistovateľ odmietol vyplatiť poistné plnenie z iného dôvodu ako pre vedomé porušenie povinností zo strany žalobcu. V konaní tak vo vzťahu ku skutkovým hodnoteniam

bolo potrebné vziať do úvahy viaceré skutočnosti, a tieto dovolateľ pri formulácii tvrdeného odklonu pri nesprávnom právnom závere konajúcimi súdmi opomína.

47. Celkové hodnotenie priebehu poistnej udalosti a skutočností, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania tak ako celok, t. j. hodnotenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, dávajú obraz logického hodnotenia skutkového stavu a následne aplikácie správnej právnej normy na takto zistený skutkový stav. Dovolací súd v tomto ohľade namietaný skutkový stav a tieto zistenia prehodnocovať nemôže. Z odôvodnenia súdov nižšej inštancie nevyplýva žiadna zjavná logická diskrepancia alebo omyl v aplikácii práva, keďže interpretovali podmienky ustanovenia § 799 odsek 3 OZ s prihliadnutím na osobitosti danej udalosti, a svoje závery aj dostatočne odôvodnili.

48. Z obsahu dovolania žalovaného tak možno vyvodit' len jeho všeobecnú nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému

v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

49. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP. Vzhľadom na to, že žalovaný nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

50. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

51. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.